

i Forvejen staar i Forbindelse med Bane, nemlig det, der ligger rundt omkring Svinninge, og hvad det vestlige af Lammefjorden angaar, da bliver det lige saa godt betjent ved den af mig foreslaaede Bane som ved den af det ærede Medlem foreslaaede. Der er kun et Par Kommuner, der ere Skuld i, at Odssherred-Jærnbane-spørgsmaalet er kommet ind i de Bankefælgeligheder, det nu en Gang er, nemlig Hørve og Ballekilde. Jeg indrømmer, at de ligge ganske vist noget af-sides, ærede Medlemmer ville finde dem noget som en halv Mil nord for Svinninge. Det er Kommuner, som ville blive betjente ved den vestlige Linie, men som ikke ville blive betjente ved den, jeg foreslaar. Men jeg henstiller, om det er forsvareligt af Hensyn til en saadan enkelt Kommune at ofre saa store Landsdeles Interesser, som her er Tale om. De Herrer ville finde, at Odssherred jo er et ret afsluttet Stykke Land, Lammefjorden er den naturlige Grænse for det, Odssherred er i Virkeligheden at betragte som en Ø, der kun ved en smal Tange staar i Forbindelse med det øvrige Sjælland. Jeg henstiller, om det er forsvareligt at ofre en saa stor Landsdels Interesser af Hensyn til et enkelt Sogn, der ligger uden for denne Landsdel. Nu kunne De sige, at Ulykken er ikke saa stor, Odssherredskoltene kunne ogsaa køre paa Jærnbane ad den vestlige Linie, som det ærede Medlem foreslaar. Ja, det kan man naturligvis ogsaa, men i det Tilfælde giver man Odssherredstrafikken en hel Mil længere at køre blot for at tilfredsstille et enkelt Sogn, og det forekommer mig dog at være en for stor Fordring at gøre for en enkelt Kommunes Skyld — ja, lad os sige to Kommuner for ikke at forurette nogen som helst. Jeg tror altsaa, at baade Hensynet til dette Banespørgsmaals Historie og til de geografiske Forhold og Hensynet til den afsondrede Landsdels Velggenhed — alle disse Hensyn tale for, at man vælger den naturlige, letteste, hurtigste og billigste Vej til Afslætningsstederne, nemlig Hølbæet og København.

Jeg har endnu kun at tilføje en enkelt Bemærkning med Hensyn til Lovforslagets Affattelse. De ville finde, at der i § 3 i Lovforslaget staar, at man ønsker et Beløb af 80,000 Kr. pr. Banemil foruden Halvdelen af Ekspropriationsomkostningerne — det sidste staar i § 4. Der foreligger imidlertid et Koncessionsandragende, der findes paa samme Aft som det Kort, jeg har henvist til, og der vil man se, at de Mænd, der søge Koncession, ikke ville have de 80,000 Kr., de ville nøjes med Halvdelen af Ekspropria-

tionsomkostningerne. Jeg skal oplyse, hvorledes det hænger sammen med denne Uoverensstemmelse. Den Komite, paa hvis Begne jeg her indbringer Forslaget, ønskede, at denne østlige Linie maatte komme til Behandling i Folketinget samtidig med den vestlige Linie, og saa skyndede de paa mig for at saa det indbragt. Imidlertid havde de ikke deres Forberedelser fuldt færdige paa det Tidspunkt, og saa maatte jeg altsaa paa maa og saa i § 3 indsette et Tal, men det betyder ikke andet end, om man f. Eks. i et Vædringsforslag sætter 00, altsaa paa den Plads, der senere skal udfyldes, og i Henhold til Koncessionsandragendet kan jeg altsaa sige, at disse 80,000 Kr. gaa ud af Lovforslagets § 3. Den Komite, paa hvis Begne jeg har indbragt Forslaget, mener at have Udset til at skaffe Pengene, selv om de kun opnaa den halve Ekspropriation fra Statens Side, idet de saa forventede at kunne saa den anden Halvdel dels fra Sognekommunerne og dels fra Amtet, og at de saa kunne klare sig selv. Jeg tør ikke sige, om Koncessionsandragerne have deres Kapital tilvejebragt, men de have til mig sagt, at efter at de havde arbejdet for denne Sag, havde de endog god Udset til, at de kunde tilvejebringe Pengene, og paa det Grundlag er det, at de søge om Koncession. For det Tilfælde, at det ikke skulde lykkes for Koncessionsandragerne at tilvejebringe tilstrækkelig mange Penge, ville de forbeholde sig at søge Koncessionen ændret og bragt over paa et andet Grundlag, og for det Tilfælde maa jeg forbeholde mig at sætte et andet Pengevillkaar ind i Forslaget end det, jeg her foreløbig har indstrænket mig til, nemlig kun den halve Ekspropriation. Maaffe jeg samtidig maa gøre en Bemærkning, som nærmest gælder den ærede Indenrigsminister. Der staar kun to Navne under Koncessionsandragendet, men jeg er anmodet om at gøre opmærksom paa, at disse to Mænd repræsenterer en større Kreds af Mænd. I den Skynding, som der var for at bringe Forslaget ind samtidig med det Forslag, som min ærede Nabo har indbragt, blev der imidlertid ikke Tid til at saa tilvejebragt Underkrifterne, men man forbeholder sig at give den ærede Minister en fuldstændig For-tegnelse over de Mænd, som deltog i Koncessionsandragendet. Jeg skal foreløbig indstrænke mig hertil. Jeg anmoder det ærede Ting om at se paa denne Sag med Velvilje og om at gøre sig den Ulejlighed at se efter, hvilket af disse to Forslag, som der her er Tale om, der i Virkeligheden er bedst begrundet, naar man skal betjene denne Landsdel, som i 20 til 30 Aar forgæves har jultet